

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 11. Colloquium Gisortiense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

nime autem Clericis, luridam vitam du-
centibus; unde sapius S. Viri vitæ insi-
diabantur.

Sæcul. XII.
A.C. 1119.

Tandem anno millesimo centesimo
vigesimo secundo in Prioratu, quem vul-
go *Dampiere* dicebant, ipsi ab Henrico I.
Rege donato, agrotare cœpit. Altera
die, decima sexta Septembris, morien-
tium Sacramentis munitus, omnium pri-
mus in Ecclesia ad Matutinos adfuit, qui-
bus decantatis, & officio Beatæ Virginis
inchoato, sancto fine quievit. Plura mi-
racula illo triduo, quo ejus corpus po-
puli oculis & venerationi expositum fuit,
edita. Illico monachi nuncios ad cele-
berrimas Franciæ & Angliæ Ecclesias mi-
serunt, qui obitum Vitalis significarent,
indeque responsa S. Viri laudibus plena,
quæ hodieque Saviniaci servantur, rece-
perunt. S. Vitalis Monasterio Savinia-
censi annis decem præfuit, vitam vero
ejus Stephanus Felicitarum*, Henrici II.
Regis Angliæ Capellanus, & postea Epi-
scopus Rhedonensis, scripsit. Successit
Geofridus, qui Abbatiam Saviniacensem
annis septendecim rexit, & ipse Sancto-
rum numero adscriptus.

Chr. Savig.
to. 2.
Miscell. Ba-
lux. p. 310.

Rob. de mon-
te an. 1178.
** Fougères.*

§. XI.

Colloquium Gifortienſe.

Mense Novembri anno millesimo cen-
tesimo decimo nono, Callistus Papa
in

Sæcul. XII. in Normanniam venit, cum Rege Angliæ
 A.C.1119. Henrico consultaturus. Colloqui lo-
 cus Gifortium fuit, ubi Rex Papam, quem
 etiam ob sanguinis propinquitatem cole-
 bat, perhonorifice excepit. Ad pedes
 suos se demittentem levavit Papa & pa-
 terno affectu eum amplexus, *promisi in
 Concilio Remensi, inquit, me nihil non
 acturum esse, ut pacem reducerem. In
 hunc Sanctum finem buc veni, obsecro! ad-
 juva conatus meos.* Cumque Rex, omnia
 se facturum esse, quæ Papa præciperet,
 polliceretur, Callistus iterum, *quia Lege
 Divina, inquit, unicuique quod suum est,
 jubemur restituere, Patres Concilii Remen-
 sis rogant te, ut Roberto, Fratri tuo, li-
 bertatem, & ipsius filio Ducatum Nor-
 manniæ reddas.*

Rex respondit: *Non ego Fratrem
 meum Ducatu Normanniæ spoliavi, sed
 hanc provinciam, relictam patris mei hæ-
 reditatem, a latronibus & Sacrilegis mi-
 sere devastatam liberavi. Nullus honor
 erat Presbyteris, ceterisque Dei Servis, ni-
 hil propius fuit, quam ut Idololatria re-
 vocaretur. Monasteria, a Majoribus no-
 stris condita, destructa jacebant, monachis,
 quia sustentari nequibant, in diversa spar-
 sis. Diripiebantur Ecclesiæ, multæ incen-
 dio cremabantur, Asylum quærentes ab-
 strabebantur, populi mutuis cædibus consu-
 mebantur, nemine inermem innocentiam
 defen-*

defendente. Tristissima sors annis septem sæcul. XII.
Normanniam pressit. Pejora in dies nun- A.C. 1119.
ciabantur, rogabant me omnes prohi, ut af-
flictæ genti succurrerem. Veni, & cogno-
vi, in solis armis superesse remedium;
nam Frater meus impios quoque tuebatur,
secutus consilia eorum, qui Dominum suum
contemnebant, sub cuius nomine ipsi domi-
nabantur. Ergo invitus ad bellum con-
vertor; piis cæptis adspiravit cælum, &
victoriam dedit. Inde Legibus vigorem,
& Normanniæ tranquillitatem reddidi.
Ne vero fructus laborum meorum & bujus
gentis quies denuo periret, Frater meus
custodiæ tradendus fuit, ubi illo cultu, qui
Ducem Normanniæ decet, habetur, & nisi
filius ejus potestati meæ fuisset subtractus,
eum cum filio meo eodem affectu educari
curarem. Hujusmodi fuit Regis Angliæ
respondum, cui acquiescere Papa visus
est. Tum querelas Regis Franciæ etiam
memoranti Rex Angliæ suas quoque op-
posuit, & cum tandem Rex pacem se de-
poscere profiteretur, Papa nuncios ad Re-
gem Franciæ ejusque Barones misit, qui
Regis Angliæ respondum deferrent.
In hoc Colloquio Gisfortiensi, Rege
Henrico postulante, Papa omnes consue-
tudines, quæ ipsius parente regnante in
Anglia & Normannia viguerant, confir-
mavit, præcipue vero illud, ne Legatus
S. Sedis in Angliam mitteretur, nisi Rex
id

Edm. 5. No-
vor. p. 64.

Sæcul. XII.
A.C. 1119.

id peteret, ad decidendam causam, quæ ab Episcopis Regni sui definiri non posset. Tum Papa Regem rogavit, ut in sui gratiam Turstaino ignosceret, eumque in Archiepiscopatum Eboracensem restitueret. Reposuit Rex, se edito juramento affirmasse, quod id nunquam, quoad viveret, pati vellet. Cui Callistus: *Papa sum, si facis, quod peto, ab hoc juramento te absolvam.* Dixit Rex, se de hac re suorum consilia exquisiturum; tuncque alter ab altero recessit. Sed Rex postea responsum ad Papam deferri jussit in hunc modum: *Dignitatis meæ esse non videtur, absolutionem, quam mihi offers, accipere. Quis enim deinceps Regi juranti fidem habeat, si ex meo exemplo viderit, quam facili negotio hujusmodi Sacramentum absolutione eludi possit? Nihilominus, cum Papa ardentem exoptet, Turstainum Archiepiscopum Eboracensem esse, ea conditione consentio, si Cantuariam veniat, & more Antecessorum suorum se subjiciat. Si id facere detrectet, nunquam, me in Anglia regnante, ipse Sedem Eboracensem obtinebit.* Turstainus, cum conditio neutiquam placeret, secutus est Papam, qui eum haud diu apud se retinuit, ne oneri esset. Rex vero nulla ratione moveri potuit, ut eum in quocunque suæ ditionis loco degere pateretur. Anselmo quoque, qui Sacræ Sedis Legatus

tus

tus dicebatur, nec in Angliam appellere, Sæcul. XII.
nec ullo Legationis susceptæ officio fungi A.C. 1119.
concessit.

§. XII.

Synodus Rotomagensis.

Geofridus Archiepiscopus Rotomagen-
sis, postquam a Concilio Remensi Ro-
tomagum rediit, effecturus ut Decreta
Pontificis servarentur, tertia hebdomada
Novembris, eodem anno millesimo cen-
tesimo decimo nono, Rotomagi Syno-
dum celebravit, in qua Presbyteris suæ
Diœcesis omne consortium feminarum
penitus interdixit, & in transgressores
terribilem anathematis sententiam tulit.
Cumque Presbyteri, grave onus detre-
ctantes, inter se mussitarent, & quidam
Albertus ceteris eloquentior causam pro
omnibus dicere cœpisset, eum Archiepi-
scopus comprehendit & in carcerem de-
trudi iussit, (Geofridus Brito erat, sæpe
indiscretus, opinionis suæ tenax, iracun-
dus, vultu gestuque severus, & multilo-
quus) ut vero alii Presbyteri fratrem
suum sine legitimo examine velut furem
ad carcerem trahi conspexerunt, subito
malo deprehensi ambigebant, an se tueri
vel fugere oporteret. Præsul furibun-
dus de Cathedra surgit, concitus exit e
Synodo, & satellites suos, qui iussi excu-
babant, advocat. Intranant illi Ecclesiam,
&

to 10. p. 881.
ex Orderic.
lib. 12.